

VIRÁG ÁGNES

JELENÉSEK

I.

Zöld kristályú víz alatt
suhannak a szép halak.
Pikkelyük ragyog.
Várom, hogy jössz víz alatt,
követnek ezüst halak . . .
Jelenések közepén,
gyémánt-szikrák tűzkövén
csap meg az a hab,
mely susterog, elsöpör,
semmi sem marad.

II.

Mondanám,
de nyelv, ahogy van,
nem elég.
Az ujjak lombjai közt, mint ritka madár,
surran az emlék.
Mégfoghatatlan és hihetetlen,
hogyan van és volt,
és most már lesz is örökké.
És mindez csak enyém.
Senki, akinek elmondhatom.
Semmi, ami elhessentené.

III.

A hasonlatok bujdosó fényeinél keresem elmerülő arcod.
Puha a sötét és sima a könny, mely lassan gyűl és fakad,
s ezernyi a suttogás, melybe hangod belevész.
Keresem a szót, mely kifejez.
A képet, mely te vagy.
És hullanak a nehéz könnyek fájó gyöngyét.
Ó, kék, ó, tiszta tó,
melyből árad az élet vize.

IV.

Alszol, mint néma árnyék a tavon.
A gyöngyszemű hold szárnya alól szállok,
mint kóbor földi szellő.
Leheletem fodrozza a vizet.

Kép, te, ébredj, élj,
légy karcsú, igazi fenyő.

V.

Megálmodtalak,
ahogy éber ész többé nem mutat.
Nem voltál hajamba akadó reggeli köd csupán,
mely beharmatozza arcom.
Nem pikkelyes alkonyi felhő,
melyen a reménytelenség úgy süt át,
mint izzó azúr.
És nem dalos ajakra visszatérő sóhaj,
mely születik és hal.

Álmomban éltél.
És a derengő mosolyokból,
törvillanásokból álló világgal
megbékültem.
Nincs szó, mely leírja,
hogy ébredt föl bennem
a szunnyadó csönd, vesztett nyugalom.

Nagyot lendült az idő.
Szívembe költözött a munka üteme.
Csak az szorít, lök.
Húr ritkán zendül.

Álom, jöjj!
Hadd hajtsam fejem áldott tenyeredbe
megint.

VI.

Hangomon folyik a szó.
Öblitem, ami fáj.
Hütöm, ami ég.
Zavarosodik a víz.
Bárány följebb baktat
a csurránó forrás gyöngyét keresni.
A fürge hal is megtorpan.
Helyben evez.
Riasztja a kavargás.
Nád inog és fordul.
Csak a hervadó nárcisz hajol
az elboruló víztükrör fölé.